

Інтуїтивна елегія

Володимир Підпалий

Здригнуло вітром хмари. І затихло,
і вгледіти незчувся, де й коли
між твердю і землею забіліло,
мов аркуші незаймані лягли.

І ждуть тії урочої хвилини,
що невідомо звідки виника,
аби відкрити для очей людини
оті скарби, інтимніш тайника,

де люди повінчали чорта й бога,
де вихлюпнуло море в берреги,
де ледве намічається дорога,
а добре видні друзі й вороги...

Здригнуло вітром хмари... І заснуло,
мов кошеня, що казочку пряде...
Шаную все, що кануло в минуле,
боюся того, що з небуття іде...